

OTTO

tro mig, incidenterna är alldeles för många för att det längre ska kunna vara möjligt att minnas dem alla. men låt mig försöka återberätta de viktigaste. en känsla av belägring, eller en faktisk sådan, blev jag spådd, och det är kanske sex år sen, att den skulle vara i sju år, snart över alltså. den spådomen hade ett tillägg som jag knappt vågar tänka på, men det där återstår väl att se då. men på sätt och vis känns det som om belägringen redan är över, kanske har jag räknat fel eller nåt.

min kärlek försvann, smet sin väg, flydde utan närmare förklaring, eller blev i alla fall oanträffbar. och jag drömde att jag cyklade till Finland, hur nu det gick till, genom ett regn av paraplyer som liknade oljespill. och hon tog emot mig i det finska järnverket i Outukumpu. yes, Ottos första. hon visade mig stolt ett helvitt kaklat rum med nåt slags gjutet fundament i mitten, som efter en bortforslad maskin. sen hade hon annat att göra, och överlät mig att umgås med hennes familj.

en morgon vid köksbordet i detta tillstånd av belägring. i röran bland kaffe- och askkoppar, månader kanske år senare, ser jag en flik av ett papper sticka ut mellan tidningar och räkningar. information från Nordbanken om mitt nya Visakort som gäller både här och där, ja till och med i Finland, men endast i automater märkta Otto.

går från jobbet, ut genom dörren, precis mitt för dörren har någon hantverkare parkerat en liten lastbil. firman heter Ottos. när jag ska besiktiga bilen, en mardrömslik företeelse, har bilen före mig registreringsnumret OTO. men det går bra, flera, rentav åtskilliga år senare och Otto har slutat med de värsta, övergått till mer ironiska påminnelser, åthutningar. det fanns en liten smådjurskyrkogård som jag planerat besöka, men aldrig hittat eller hittat tid till. när jag slutligen kom dit för att fotografera låg naturligtvis Otto också där. I min trappuppgång har namnskyltarna också en sifferkod motsvarande lägenhetsnumret. en har bl.a 0170, förvillande likt OTTO i en viss vinkel, vilket en kompis upptäckte.

för någon gång under denna beägring stöter jag på det mytologiska inslaget i det att redan grekerna. kände till avdelning Otto. kallade den för eumeniderna, ett gäng avfallingar som mest sysslade med att ställa till med förtret och jävelskap. romarna kallade dem för furier.

allt fler vänner blandades in utan egentlig vetskap om Ottos historia och försåg mig med fler och fler bitar, tillägg. jag läste om Liftarens och häpnade när jag upptäckte att Otto förekom också där liksom med stigande förvåning i fler filmer, andra böcker än jag kan påminna mig nu i efter- dymningarna. i Liftaren omtalas en utmärkelse man kan få, i stil med en Oscar, för den mest omotiverade användningen av ordet knulla i en seriös film. det är då en silvergrej på en svart grej, och kallas för en Otto. otaliga är de skurkar som fått heta Otto på film.

allt detta var infernaliskt under flera år, parallellt till en återkommande känsla av belägring. med det menar jag ett fruktansvärt utifrån kommande tryck, långt värre än ett åskväder, men också samtidigt med en växande känsla av hot, fara. rentav illvilja.

under en lång promenad i staden där jag bodde stötte jag på en liten firma som tillverkade idrotts- priser. pokaler och sånt. firman hette Lottric, ett ganska underligt namn, och jag tyckte genast väldigt illa om alltihop, utan att meddetsamma förstå det som var uppenbart. hopkopplingen av Otto med första halvan av mitt eget namn. när jag väl förstått berättade jag för en av mina mer eller mindre insatta vänner om detta illavarslande fenomen. jag tyckte inte alls om tanken att jag skulle vara delaktig snarare än utsatt. han skulle nån vecka senare åka tåg till en annan stad i ett prekärt ärende, och smsade mig då tåget anlände till denna stad att han sett en firma med andra halvan av ihopkopplingen från tågfönstret; Otthard.

case closed. inte lång tid tog det att acceptera att det var meddelanden från mig till mig själv. men det är förstås också orimligt att det inte skulle vara något arketyriskt med detta, att inte andra än jag upplevt och upplever samma fenomen. förutom det fanns det en organisation i hur det gick till som jag svårligen kunde varit skyldig till att ha organiserat mig själv ovetande. rimliga förklaringar saknas till merparten. slump är bara ett dumt ord för vet inte.